

coarguit. Qua de re fufe ad hunc annum loquitur Baronius ex Theodoro Lectore lib. 2. Præterea, refert Theophanes, Tzatham, qui a Cabade Perfarum Rege creatus fuerat Lazorum Rex, ad Justinum Imperatorem anno DXXII. Bizantium venisse, & ut fieret Christianus, postulasse; quod ubi accepisset Cabades Perfarum Rex, vehementer questus est, quod Justinus homines sibi subditos reciperet, & pacem inter utrumque sancitam, frangeret; cui respondit Justinus, nullum regno ejus subditum sibi vindicasse, sed Lazorum Regem tantum rogasse, ut Christianus fieret. Sunt autem Lazi populi, quos ad Orientale maris Euxini littus antiquitas Colobos dixerat, nostra vero ætate Mengrelis, suntque Iberis, qui nunc Georgiani, & Circassi vocantur, finitimi. Insuper, an. DLXXXIX. Reccaredus Hispaniarum Rex Suevos, & Gothos, qui per annos CCXIII. Ariano dogmate erant infecti, ad Catholicam Fidem adduxit, Synodumque Toletanam tertiam haberi iussit, cui, ut scribit Joannes Biclariensis Abbas, interfuit ipsemet Reccaredus Rex, qui ordinem conversionis sue, & omnium Sacerdotum, Gentisque Gothicæ professionem Fidei scriptam, manu sua Episcopis porrexit, & omnia, quæ ad Fidem Orthodoxam pertinent, exposuit.

Sub finem sexti sæculi, hoc est anno Dxcvi. S. Gregorius M. Papa gentis Anglorum conversionem aggressus est, Augustino Monasterii S. Andree in Urbe a se præfecto cum sociis in Angliam misso, cujus primi Anglorum Apostoli, postea Cantuariensis Episcopi, Gotselius, Bertinianus Monachus undecimo vertente sæculo, vitam diligenter scripsit. Augustinus itaque cum sociis e Francia in Angliam anno Dxcvi. transfretavit, plerosque Gallos professionis comites habuisse Augustinum, docet Beda l. 1. c. 25. ita, ut in Cantium cum sociis ferme quadraginta pervenerit Augustinus. Erat tunc Anglorum Rex in Cantio Edilbertus, vel Ethelbertus, qui jam multa audierat de Christiana Religione, quippe qui Adilbergam, seu Bertham Chariberti Francorum Regis filiam in conjugem acceperat: Antea fama, inquit Beda, ad eum Christiane Religionis pervenerat, utpote qui & uxorem habebat Christianam de gente Francorum Regia, nomine Bertham, quam ea conditione a parentibus acceperat, ut ritum fidei, & religionis sue cum Episcopo, quem ei adiutorem fidei dederant, nomine Luidbardo, seu Lethardo, inviolatam servare licentiam haberet. Adventantem Augustinum cum sociis Edilbertus Anglorum Rex in Cantio, & in Metropoli Doroverna, quæ postea Cantuaria dicta est, benigne excepit, & ad eorum prædicationem & miracula non solum ipse Rex conversus ad Fidem Catholicam & baptizatus est, sed etiam decem Anglorum millia in die Natali Christi Domini sacris aquis eluit Augustinus, ut testatur Sanctus Gregorius M. Papa in Epistola ad Eulogium Patriarcham Alexandrinum. Animadvertens itaque Augustinus, omnia sibi feliciter in Anglia successisse, rediit in Gallias, ut ab Episcopis Galliarum Episcopus ordinaretur; in Anglia enim necdum erant Episcopi, quorum ministerio pos-

set consecrari. A Virgilio autem Arelateni Episcopo inauguratus Episcopus in Angliam reverfus est Augustinus, ibique post adimpleta omnia boni Pastoris munia sancte obiit anno DCVII. sicut multis conjecturis probat doctissimus Mabillonius in sæculo primo Benedictino, ubi vitam Sancti Augustini primi Anglorum Apostoli a Gotselino descriptam inseruit.

Præter istas Nationes, quæ in sexto Ecclesiæ sæculo Catholica Fide fuerunt illustratæ, nonnulli sunt, qui asserunt Christianam Fidem eodem sæculo in Æthiopiam fuisse investam, & Axumitarum Regem ad Imperatorem Justinianum misisse Legatos, a quibus ipse, sui que Christianam Religionem edocerentur. Sed hoc a veritate Historiæ penitus alienum est. Axumita siquidem, qui Æthiopiam incolebant, quique ab antiquis vulgo Indi appellantur, jam Christiani erant a tempore Constantini Magni Imperatoris, & fidem a S. Frumentio Episcopo acceperunt, ut ostendimus in Colloquiis in Historiam quarti Ecclesiæ sæculi (a). Hi autem populi Æthiopes dicebantur Axumite ab Urbe Axuma, quæ erat Regia Habesinorum Urbis, totiusque Regni Metropolis, quamque pulcherrimis structuris, Basilica, Obeliscis, Epitaphiis, aliisque ædificiis Regis ornatam olim fuisse, argumento sunt aliqua litteris ignotis inscripta monumenta, quæ adhuc visuntur, bellis tamen dejecta vel vetustate exesa. Urbs ipsa Axuma diruta, pago similior est, & teste Ludolfo in Historia Æthiopica l. 2. c. 11. ita Turcarum incursione vastata fuit, ut hodie vix centum Colonis habitetur, & ex rudibus tantum, atque ex campis circum fertilibus, iisque amœnis, conjici possit, eam olim magnam, & Regiam Urbem fuisse.

„ (a) Nescio cur vir doctissimus sinceritatem
„ hujus Historiæ tentare aggressus sit, cum id
„ asserat perspicuis verbis Joannes Asia Episco-
„ pus coævus auctor, cujus Chronicon delibavit
„ Dionysius Jacobitarum Patriarcha seculi VIII.
„ scriptor in suo Chronico. Ex Dionysio profes-
„ cit Theophanes. Igitur veritatis ejusdem testes
„ habemus Joannem Episcopum Asia, Dionysium,
„ & Theophanem. Nec est cur dicatur
„ Æthiopes fidem Christianam jam inde a tem-
„ pore Constantini Magni suscepisse; fieri enim
„ potuit, ut semel susceptam dein ejuraverint,
„ quemadmodum accidit Homeritis, de quibus
„ idem Joannes hæc scribit: Paulo post defuncto
„ Christiano Rege, quem Rex Æthiopum ibi consti-
„ tuerat, resumptis viribus Judæi Homeritis sibi
„ Regem e sua secula Homeritide præferunt. Sed
„ & hoc vicissim ab Æthiopibus exacto, iterum
„ Christianus Rex alius in ea regione assumptus
„ est. Sub illo Rege Judæo Martyres, de quibus
„ in actis S. Aretæ, passi sunt. Vide de his
„ Assemanum Bibl. Orient. tom. I. pag. 262. &c.
Sed quoniam de populis Axumitis jam verba
facere cœpimus, non pigebit paucis hic describere
rem singulari sane observatione dignam, quæ
refertur in Actis Sanctæ Aretæ Martyris. Testantur
laudata illa Acta, Dunaanum Homerita-
rum

rum Regem, Religione Judæum, tam ut Christianorum genus, quod averfabatur, penitus everteret, quam ut Eleesbaano Æthiopum Axumitarum Regi Christiano molestiam crearet; graviter afflixisset cives Urbis Nagran seu Negra, in Homeritide sitæ, cui præfectus erat S. Aretæ; cumque impius ille Judæus Rex Dunaan hanc Urbem an. DXXXI. obsidione cingeret, eamque vi expugnare haud posset, statuisse eam dolo capere, ideoque juramento interposito Civibus promississe, sese illos non amplius coacturum ut Patriam Religionem ejurarent. Sed verba tantum dedit, nam in Urbem perfidus ille Rex Judæus postea ingressus, Nobiles, Sacerdotes, & Monachos vinculis arctavit, Virgines combussit, & promiscue in omnes Christianos ferro grassatus est. Duos dies duravit persecutio, & secunda die trecenti & quadraginta Christiani, inter quos Aretæ, morti traditi sunt. Hanc diram persecutionem adversus Christianos in Homeritide a Dunaan Rege Judæo factam cum accepisset Eleesbaan Æthiopum, seu Axumitarum Rex Christianus, collecto ingenti exercitu, trajectoque angustissimo freto, quod est inter Æthiopes & Homeritas, & pugna terra marique commissa, Judæos, qui terga verterant, jure belli omnes trucidavit. Tum recta perrexit ad Civitatem Phare, in qua erat Regia Dunaanum tyranni Hebræi, & cepit omnes divitias, quæ erant in Regia, & ipsam etiam Reginam. Postea, relicto in civitate præsidio, aggressus est Dunaanum Regem Judæum, eumque, & omnes ejus cognatos occidit. His peractis, Eleesbaanus Axumitarum Rex omnia, quæ gesta fuerant, significavit Patriarchæ Alexandria, & per illum Justino Imperatori. Porro Patriarcha Alexandrinus ordinatum a se Episcopum misit ad Homeritas, qui, postquam illis Templum, quod fuerat ædificatum, consecrasset, baptizavit omnes, qui erant in Civitatibus, & Pagis Homeritarum in nomine Sanctæ Trinitatis. Ex eis etiam ordinavit Diaconos, & Presbyteros, & Ecclesiis, quæ erant in Homeritidis regione, reddidit statum suum solitum. Postremo, Eleesbaan Axumitarum venit Nagran Martyrum Civitatem, eique deinde præposuit S. Aretæ Martyris filium; indeque rediit in Homeritarum Regiam Urbem Phare, ubi Abraamium quemdam virum pium & Christianum Regem Homeritarum instituit ac præfecit, iisque omnibus non minus gloriose, quam feliciter gestis, Eleesbaan de Christiana Religione optime meritis ad Regiam suam Urbem Axumam se contulit, ubi tam insignem relatum victoriam non suis armis, sed Cruci Christi acceptam, referens, relicto regno, Diadema deposuit, & regulam suscepit Monasticam, sicut fufus refertur in Actis S. Aretæ Martyris. Sic Eleesbaanus Æthiopum, seu Axumitarum Rex divina ope adjutus Catholicam Fidem a Dunaan Homeritarum Rege Judæo impetitam egregie vindicavit, eamque in Homeritidis regione, quæ sita est in Arabia felice, sexto Ecclesiæ sæculo late propagavit.

D. Præter istam persecutionem, quam a Dunaan Homeritarum Rege Judæo passi sunt Christiani,

fuitne Ecclesia in sexto sæculo aliis persecutionibus exagitata?

M. Infinitus essem, si omnes clades ac persecutiones, quas in sexto sæculo, a Saracenis, Gothis, Vandalis, Hunnis, Ostrogothis, Visigothis & Longobardis lacerato Occidentis Imperio, tulit Ecclesia, vellem in præsentia recensere. Breviter hic tantum referam clades ac persecutiones, quas in sexto sæculo passa est Catholica fides ab Ariana impietate, quæ tum temporis recrudescens, Hispaniam sub Leovigildo Rege, Africam sub Trasamundo, Italiam sub Theodorico, & Totila Regibus Arianis, omnino devastasset, ni Deus Optimus Maximus sævam illam Ariana impietatis obortam procellam cohibuisset, & in optatam Ecclesiæ tranquillitatem divina sua omnipotentia convertisset.

Regnabat in Hispania Leovigildus virtute bellica insignis, sed Arianismi errore imbutus, qui de successione Regni in familia sua cogitans, Hermenegildum, & Recaredum filios suos Regni consortes dixit. Hermenegildus primogenitus filius Ingundem Sigiberti Francorum Regis filiam accepit uxorem, quam in Hispaniam magno apparatu deductam Gofuinda ejus avia amicissime complexa est, in eam spem erecta, fore, ut illam facile ad Hæresim Arianam pertraheret. Gofuinda primum blanditiis, deinde, conviciis, contumeliis & verberibus Ingundem aggressa est, ut Catholica Religione deserta, Arianam Hæresim profiteretur. Sed ad nihilum plane reciderunt ejus conatus, & nullo modo Ingundis constantia emolli, aut labefactari potuit. Quin immo, Catholicæ Religionis tenax puella Hermenegildum conjugem suum ad Catholicam fidem traduxit. Quæ Religionis mutatio causa fuit gravis ac diuturni belli patrem Leovigildum inter, & Hermenegildum filium, & occasionem dedit persecutioni, quam Leovigildus movit in Catholicos. Hermenegildus captus & in vincula conjectus, Episcopum Arianum ad se intra carcerem in die Paschatis a patre missum, ut sacram communionem de ipsius manu sumeret, verbis, prout merebatur, castigatum cum intrepide repulisset, iussu patris eo facto exasperati, impacta ab immisso Apparitore in cerebrum securi, martyrii palmam fidei constantia promeritus gloriose occubuit. Occiso filio Leovigildus in rabiem actus crudeliter sævit in Catholicos. In exilium expulit Episcopos, Arianis in eorum locum successis, bona Ecclesiarum fisco suo addixit, Clericorum antiquavit privilegia, multos Proceres, affectis criminibus, de medio sustulit, torque calamitatibus omnes indiscriminatim Christianos oppressit, ut plerique tot malis fracti, aut deterriti, ad Arianam Hæresim defecerint. Testatur tamen S. Gregorius M. Papa lib. 3. Dialog. cap. 21. Leovigildum sub finem vitæ suæ, cum corpori desperata salute Toleti decumberet, Leandro sanctissimo Hispanensium Episcopo Recaredum filium suum enixe commendasse, optareque se vehementer significasse, ut ejus præceptis Hermenegildo fratri similis evaderet. His dictis, obiit Leovigildus, qui, ut ibidem ait S. Gregorius,

penitentia commotus, necem filio suo Hermenegildo se intulisse doluit, sed usque ad obrinendam salutem non penituit, quia Arianam Hæresim palam non abdicavit. Leovigildo in Hispaniæ Regno successit Recaredus filius, qui fratris sui Hermenegildi pietatem imitatus, & Leandri Hispanensium Episcopi saluberrimis consiliis usus, Catholicam fidem in Regno suo late diffudit, & Arianam Hæresim penitus profligavit. Sub hoc religioso Hispaniarum Rege universi Gothi, ut mox dicebamus, ejurato Arianismo in Ecclesiæ Catholicæ castra commigrarunt, susceptæ Religionis status in Synodo Toletana tertia ab ipsomet Rege Recaredo convocata publico totius gentis consensu, & solemnî Ecclesiæ judicio firmatus est. Accurate etiam in eadem Synodo provisum est, & fidei propagationi, & sacræ Ecclesiæ Disciplinæ, sicut in tertio Colloquio in Historiam hujus sæculi commodius expendemus.

Sed veniamus modo ad Africam, in qua novæ persecutionis turbo Ecclesiam perculit. *Trafamundus* quippe Vandalorum Rex circa annum DIV. in Catholicæ Religionis exterminium totus inebens, fatale edictum in Africa promulgavit, quo districtè prohibuit, ne defuncto Catholicæ fidei Episcopo, alius sufficeretur Catholicus, hoc pacto existimans, fore, ut Ecclesiæ orthodoxis semel Episcopis orbata brevi desolarentur, & Arianorum insultibus paterent. Verum, huic tam injusto edicto non obtemperarunt Catholici Episcopi, sed Pastore suo viduatæ Ecclesiæ Ruspensi *Fulgentium* eductum e Monasterio, in quo hætenus sanctissime vixerat, elegerunt & consecrarunt Episcopum. Quam rem ubi rescivit *Trafamundus* Rex, furore percitus *Fulgentium* una cum aliis Provinciæ Bizacenæ Episcopis plusquam sexaginta, Sardiniam in exilium relegari jussit. Præter quos eandem in Insulam alii Africanarum Provinciarum Antistites deportati fuerunt, qui, ut scribit *Paulus* Diaconus in Historia Miscell. cap. 15. cum præcedentibus Antistitibus numerum ducentorum viginti quinque Episcoporum compleverunt, & summa licet rerum omnium penuria laborarent, durum tamen illud exilium constanter pertrulerunt. Interea, *Trafamundus*, cum accepisset, *Fulgentium*, inter Episcopos exules doctrina, & pietate conspicuum esse, eum Carthaginem accersivit, ea spe fretus, fore, ut eo superato, & ad Arianam Hæresim pertracto, alii Episcopi ejus exemplum sequerentur. Sed contra spem accidit. *Fulgentius* quippe in Africam reversus, sibi semper constans, & avitæ fidei tenax, qua scripto, qua disputationibus cum Hæreticis strenue congressus, de illorum erroribus gloriose triumphavit, nutantes orthodoxos confirmavit, & lapsos ad gremium Ecclesiæ revocavit. Quod ægre admodum ferens *Trafamundus* Rex, *Fulgentium*, cujus constantiam flectere haud potuit, in Sardiniam remisit, ubi sanctissimus ille juxta ac doctissimus Antistes una cum aliis Episcopis Africanis permansit in exilio ad annum DXXXII. vel, ut alii volunt, DXXXIII. quo anno mortuus est *Trafamundus* Rex, eique successit *Hildericus*, Princeps, ut docet *Procopius* lib. 1. de Bello Vandalico, *subditis*

affabilis, & totus ad mansuetudinem natus. *Hildericus* itaque erga fidem Catholicam optime affectus, *Fulgentium*, aliosque Africanos Episcopos a *Trafamundo* in exilium missos aditum revocavit, in Sedes restituit, & omnibus Regionis libertatem indulgit. Verum, *Hildericus* Vandalorum Rege anno DXXX. e Regno dejecto a *Gelimeris*, *Justinianus* Imperator, qui *Hildericus* amicissimuserat, ad ultionis cupiditatem exarsit, & adversus *Gelimerem* bellum movit, misso *Belisario* duce, qui anno DXXXIII. Carthaginem, & præcipuas Africæ civitates, arceque expugnavit, & anno sequenti *Gelimerem* in suam potestatem redegit, totam Africam Imperio Romano subegit, Arianos ab ea expulit, Catholicis Ecclesiis, & Orthodoxis Episcopis suas Sedes restituit, ac victor Constantinopolim ingressus est equo phalerato intidens, captivis ante se traductis, ipsoque *Gelimeris* identidem ista verba inclamante: *vanitas vanitatum & omnia vanitas.*

Supereft tandem, ut pauca dicam de Italia, quæ sexto Ecclesiæ sæculo gemebat sub Ostrogothorum Regibus, quos inter duo præ cæteris insignes extiterunt, *Theodoricus* videlicet, & *Totila*. Prior, seu *Theodoricus* occiso *Othacro* Italiæ Rege anno ccccxiii. Regnum Ostrogothorum in Italia inchoavit, & quamvis Arianus esset, nullam tamen in Catholicos persecutionem movit, sed potius Schisma subortum in electione Pontificis inter *Symmachum*, & *Laurentium* sua auctoritate extinxit, & Pontificatum *Symmacho* legitime electo adjudicavit. At jure merito culpatur *Theodoricus*, primo, quod *Joannem* Papam Constantinopolim ad *Justinum* Imperatorem proficisci coegerit, eumque a sua Legatione revertentem male ac crudeliter exceperit, sicut jam observavimus. Secundo, quod post mortem *Joannis* Papæ jus eligendi Pontificis Romani sibi attribuerit, & *Felicem* IV. Clero, Senatui, Populoque Romano proposuerit. Diu quidem Clerus, Senatus, Populusque Romanus illi resistere, sed ea lege res composita est, ut more pristino Pontifex a Clero eligeretur, Regis tamen assensu confirmaretur, certa pecuniæ summa pro confirmatione imperata non tantum Romano Pontifici, sed etiam omnibus Episcopis, qui sub Gothorum Ditione in Italia degebant, quæ in pauperes erogaretur, sicut innuit *Athalaricus* in Regno Italiæ *Theodoricus* successor in suo Edicto adversus Simoniacos. Ea creandi Pontificis ratio obtinuit, quamdiu Ostrogothorum in Italia perstitit Regnum. Alter Ostrogothorum Rex præcipua militiæ laude celebris fuit *Totila* anno DCLI. creatus Italiæ Rex, qui rem Gothicam propemodum in Italia deploratam mirabili fortitudine & singulari prudentia erexit. Jam quippe *Belisarius*, missus in Italiam anno DXXXV. a *Justiniano* Imperatore, universam Siciliam subegerat, Romam expugnauerat, Ravennam, & Gothorum Regem *Vitigem* cum ejus conjugē ceperat, itaut de Gothis in Italia omnino actum ac conclamatum esse crederetur; cum ecce subito *Totila* Gothorum Rex, animadvertens, *Belisa-*

Belisarius ab Italia fuisse amotum, ut novo bello contra Persas a *Justiniano* Imperatore indicto præfesset, Romanos acie victos in fugam compulit, Romam, Neapolim, Samnium, Campaniam & quascumque urbes & regiones a *Belisario* antehac captas recuperavit, & Ostrogothorum in Italia Regnum pene collapsum restaurare visus est. Sed cito evanuit ille Totilæ triumphus. *Narses* siquidem fortissimus dux cum ingenti Romanorum exercitu ab Imperatore *Justiniano* missus, Ravennam adveniens occurrentem sibi cum valido itidem exercitu Totilam collatis signis, insigni ex utraque parte edita strage, superavit, fortiterque dimicantem occidit. Tum Gothi, qui ex prælio evaserant, trajecto *Pado*, urbem *Ticinum*, circumjectaque loca occuparunt, ac sibi Regem crearunt *Tejam*, qui tamen eodem anno, cum Romanis commisso prælio, post aliqua heroicæ fortitudinis argumenta occubuit, & cum eo extinctum est Ostrogothorum in Italia Regnum, quod ultra annos IX. prorogatum non est. Cæperat enim anno ccccxiiii. quo *Odoacer* a *Theodorico* primo in Italia Ostrogothorum Rege occisus est, & finem habuit in *Teja* ultimo in Italia Ostrogothorum Rege, qui victus a Romanis interit anno dlri. vel, ut alii volunt, dlrii. Habes nunc statum Ecclesiæ in sexto sæculo sub Principibus Christianis, & Persecutiones, quas id temporis passa est Ecclesia. Consulto autem prætermisi persecutionem, quam *Cabades* Persarum Rex, imperante *Justino*, excitavit in Christianos, quorum plurimi, linguis, ipsius jussu, præcis, locuti sunt. Hæc enim persecutio brevis admodum fuit, & Christianis postmodum impense favit ille Persarum Rex, ut videre est apud *Nicephorum* lib. 16. Hist. Eccles. cap. 36.

COLLOQUIUM II.

De Controversiis, Hæresibus, & de causa trium Capitulorum, quæ in sexto sæculo afflixit Ecclesiam.

Fuitne tandem in sexto sæculo ab omnibus Orientalis Ecclesiæ Episcopis excepta, & approbata Œcumenica Chalcedonensis Synodus?

M. Flavianus Patriarcha Antiochenus, & *Macedonius* Patriarcha Constantinopolitanus ad saniorum doctrinam reducti, Concilii Chalcedonensis defensionem susceperant, jamque spes affulgebat, fore, ut, sublatis omnibus dissidiis, Ecclesiæ Orientalis Episcopi in eandem sententiam descenderent, & tandem aliquando Chalcedonense Concilium suo calculo approbarent. At *Severus* Egypti Monachus, Sæctæ *Severianorum* Auctor, & Concilii Chalcedonensis acerrimus insectator, hanc spem vanam omnino reddidit, novaque in Oriente turbas adversus Concilii Chalcedonensis defensores concitavit. E Monasterio quippe anno DXXI. *Severus* una cum illis, qui ejus opinioni adhærebant, eiectus, mox ad Urbem Regiam perrexit, tam pro se, quam pro illis, qui cum ipso expulsi fuerant, legationem obituros, sicut

refert *Evagrius* lib. 3. cap. 33. Ea in legatione ad notitiam, & familiaritatem *Anastasi* Imperatoris pervenit *Severus*, illiusque animum contra Concilii Chalcedonensis defensores adeo malis artibus exasperavit, ut *Flaviano* & *Macedonio* suis Sedibus Patriarchalibus jussu Imperatoris dejectis, & in exilium missis, ipse in Sedem Antiochenam temere ac violenter sese intruserit, & confestim Epistolam Synodicam, in qua Concilium Chalcedonense anathemate damnabat, miserit ad Orientis Episcopos, quam multi Episcopi recipere, eumque ceu legitimum Episcopum agnoscere cum nollent, non mediocriter ad iram accendit Imperatorem. Ast suam non diu sacrilegam temeritatem *Severus* impune tulit. Mortuo siquidem *Anastasio* Imperatore anno DXXVII. *Justinus*, qui ei successit, primo sui Imperii anno *Severum* comprehendi jussit, & linguæ abscissione plecti. Quo nuncio accepto, *Severus* fugit in Ægyptum, eoque Sede Antiochena, quam invaserat, dejecto, ad Thronum Patriarchicum Antiochenum evectus est *Paulus* egregius Concilii Chalcedonensis defensor. *Timotheus* quoque, quem *Severus* Sedi Constantinopolitanae injuste præfecerat, jussu *Justini* Imperatoris, expulsus est, & in ejus locum substitutus *Joannes* II. qui statim congregata Constantinopoli Synodo XLIII. Episcoporum, *Severum* Hæreticum & Antiochenæ Sedis invalorem condemnavit, eundem omni honore, nomine, dignitate & operatione privavit, & gesta in hac Synodo Constantinopolitana ad Metropolitanam Tyri *Epiphanium*, & ad *Joannem* Patriarcham Hierosolymitanum, atque ad alios de more transmisit. *Epiphanius* acceptas Synodicas *Joannis* Patriarchæ Constantinopolitani Epistolas publice in Ecclesia coram Episcopis Provinciæ recitavit, tumque universus populus in festivas acclamationes erumpens, hæc sæpius ingeminabat: *Ejecit Severum Dei Genitrix, qui turbavit Ecclesiam.* Item: *Imperator jussit, ut dixit Synodus. Imperator jussit, & tota Synodus. Rursus. Trinitas vicit, recessit Acephalus &c. Depositus est Acephalus.* Post illas sæpius repetitas populi acclamationes, Episcopi anathema pronunciarunt contra omnes Hæreticos, præcipue contra *impium, & Dei impugnatorem Severum Acephalum & Manicheum.*

Venio nunc ad alteram Controversiam eodem tempore etiam ventilatam. *Justinus* Imperator anno DXX. ad *Hormisdam* Papam scripsit, ab eoque petiit, ut, damnato *Acacio* quondam Episcopo Constantinopolitano, & aliis erroris anathematizatis Auctoribus, cæterorum nomina in Diptychis retinerentur. Hæc quæstio potissimum movebatur propter *Euphemium*, & *Macedonium*, qui summa cum laude Ecclesiam Constantinopolitanam rexerant, & quorum opinio apud populum maxime florebat. *Hormisdas* in priori sententia perstitit, & quamvis in Epistola, quam scripsit ad *Justinum* Imperatorem, ejus pietatem, & in pace Ecclesiæ procuranda studium pluribus commendet, concedere tamen noluit, ut *Euphemii*, & *Macedonii* nomina in Diptychis Ecclesiarum Orientalium inscripta remanerent. Verum, cum tot Ecclesiis, videlicet